

1. neděle postní rok B (2024)

1. čtení – Gn 9,8-15

Boží smlouva s Noemem záchráněným od potopy.

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavíram smlouvu s vámi i s vašimi potomky, a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavíram s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpustošila zemi.“ Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizuji mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svoji smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo.“

Mezizpěv – ŽI 25,4-5ab.6+7bc.8-9

Všechno tvé jednání, Hospodine, je láska a věrnost pro ty, kdo plní tvou smlouvu.

Ukaž mi své cesty, Hospodine,
a pouč mě o svých stezkách.
Ved' mě ve své pravdě a uč mě,
neboť ty jsi Bůh, můj spasitel.

Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování,
na své milosrdenství, které trvá věčně.
Pamatuj na mě ve svém milosrdenství
pro svou dobratvorost, Hospodine!

Hospodin je dobrý a dokonalý,
proto ukazuje hříšníkům cestu.
Pokorné vede k správnému jednání,
pokorné učí své cestě.

2. čtení – 1 Petr 3,18-22

Voda, která tehdy byla předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hřichy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom (duchu) šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která (tehdy byla) předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by (křest) smýval špínu z těla, ale vyprošuje nám u Boha, aby bylo čisté naše svědomí, a (působí to) zmrvýchvstání Ježíše Krista. On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

Zpěv před evangeliem – Mt 4,4b

Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.

Evangelium – Mk 1,12-15

Byl pokoušen od satana, a andělé mu sloužili.

Slova svatého evangelia podle Marka.

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrat'te se a věřte evangeliu.“

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Na Popeleční středu zaznívala ve všech našich kostelích slova: „Čiňte pokání a věřte evangeliu“. Smysl těchto slov spočívá v tom, aby nás pokání a život podle evangelia připodobňovaly čím více k životu Ježíše Krista. Plodem postní doby by mělo být naše osobní vyznání: v těchto čtyřiceti dnech jsem se více přiblížil ke Kristu.

Jednou z překážek, která nám může způsobovat problémy přiblížit se svým životem k životu Ježíše Krista, je teorie „jen aby člověk byl dobrý“. Často slyšíme z úst křesťanů slova, že je to nejdůležitější. Na první poslech se zdá, že opravdu je to nejdůležitější. V čem ale spočívá to že jsem „dobrý člověk“? Že se starám o svou rodinu? Že jsem nikomu neublížil? Že si plním své náboženské povinnosti? (Jestli si je opravdu plním. Neboť je mnoho pokrtěných a biřmovaných, kteří si je neplní a přitom prohlašují: my jsme dobrí lidé.) Jsem dobrý proto, že se do nikoho a ničeho nepletu? Nezdá se vám, že takovému dobrému člověku patří Ježíšova slova: „Když uděláte všechno, co se vám přikázalo, řekněte:“ Jsme neužiteční sluhové; udělali jsme, co jsme byli povinni udělat“ (Lk 17, 10). Ježíš neřekl: když všechno uděláte, co jste povinni udělat, řekněte si: jsme dobrí lidé. Ani my si neříkejme: jsme dobrí lidé proto, že děláme to, co jsme povinni dělat.

Místo toho že si myslím, že jsem "dobrý člověk" měl bych uvažovat o tom, zda jsem "Boží člověk". Postavme vedle sebe Ježíše Krista a srovnejme se s ním. V tomto porovnávání zjistíme, že jsme si vybudovali svůj životní styl, který je pro nás jako „oltář“, ve kterém se cítíme příjemně a pohodlně a chceme, aby nás všichni obdivovali. Náš tragicický omyl spočívá v tom, že je to příliš „naše“, příliš egoistické, příliš „mrtvé“. Chceme-li se stát nejen dobrými, ale i Božími lidmi, tak se musíme s takovým životem rozloučit. Ježíš od svých učedníků žádal vždy něco

navíc. Nazývá se to také „evangelijní radikalismus“, který sv. Pavel vyjádřil slovy: "Obleče si Pána Ježíše Krista" (Řím 13, 14). Obléct si Krista znamená svléknout se ze svých zvyklostí, ze svých vyšlapaných cest, ze své pýchy nad sebou samým, ze své spokojenosti. Znamená to také rozšířit svůj obzor na jiné lidi, nejen na sebe a svou rodinu. Znamená to obohatovat svět křesťanskými hodnotami a ctnostmi a uvědomovat si zodpovědnost za vše, co mluvím a co dělám. Radost u tohoto rozhodnutí spočívá v tom, že nás život bude mít stále novou jiskru, dynamiku, že nebudeme předčasně „umírat“, ale budeme plni Božího života v nás. Tak jak to znova řekl o sobě sv. Pavel: "Už nežiji já, ale ve mně žije Kristus" (Gal 2, 20).

Drazí v Kristu!

Nedovolme, aby se půst v našem životě stal jen liturgickou frází, o které se každý rok hodně mluví, ale v podstatě nic nepřináší. Naplňme ho kvalitním pokáním, které nás obnoví a přiblíží k Ježíšovi. Potom budou mít i lidé úctu k nám, když uvidí, že naše víra nejsou jen slova, ale především my sami a náš život. Amen.